

въ моленіе и бдѣніе и безчисленны скърбы —
Апостолъ-тъ на Германци-тъ.

Григорій въспытанникъ-тъ на Винфрида за кого-то поменяхме по-горѣ, въ врѣме-то кога-то умрѣ учитель-тъ му, бѣше игуменъ на монастыръ-тъ въ Утрехтъ.

Тука той въспыта едно голѣмо число ученици отъ Франціѣ, Англиѣ, Фризиѣ, Тюрингиѣ и Саксониѣ, за вѣстителі на спасеніе-то за Сѣверны-тъ Европейскы народы. Той е былъ искренно любимъ отъ ученици-тъ си и кога-то наближи смъртныя му часъ, тѣ обыколихъ одъръ-тъ му и казахъ единъ другому на ухо-то: «Днесъ още нѣма да умрѣ.» Седемъ-десетъ годишенъ старецъ събра силъ-тъ си и каза на тѣхъ: «Днесъ трѣбва да ми дадете отпускъ.» Той дозволи да го занесътъ въ църквѣ-тъ и да го турять прѣдъ Олтарь-тъ; гдѣ-то ся молилъ като паднъ на колѣна-та си, пріе причащеніе и прѣдаде Богу духъ.

Азъ съ намѣреніе ся замаяхъ толкова при разказваніе-то за тѣзи служители Христовы. Тѣ принадлежяхъ къмъ малко-то число на истинны-тъ Християны въ тойзи періодъ, имена-та на които, исторія-та особенно спомянува; и християнска-та църковна исторія изгубва главнъ-тъ си привлѣкательность щомъ прѣстава да говори за истинны Християны. Че сж были свързани отъ нѣколко заблужденія и недостатъци не може да бжде отречено, — състояніе-то на врѣме-то имъ допрощаваше това, нъ тѣ не употрѣбихъ кърпѣ-тъ си за